

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๓๗

ศีลธรรมในวงราชการ

วงราชการเราถ้าได้ใกล้ชิดติดพันกับศาสนาพุทธแล้วก็จะเจริญรุ่งเรือง หน้าที่การงานก็จะชุ่มเย็น เวลานี้หน้าที่การงานทุกแห่งร้อนนะ ส่วนมากเจ้านายละพาให้ร้อน ไม่ใช่ราษฎรพาให้ร้อนนะ เพราะไม่เกี่ยวข้องไม่สนใจกับศีลกับธรรมเลย เห็นศีลธรรมเป็นของเล่น เป็นของเศษของเดน เป็นอาหารนอกบ้านนอกเมือง นอกไร่นอกนา นอกหม้อข้าวหม้อแกงไปเสียแล้ว เห็นสิ่งชั่วช้าลามกทั้งหลายเป็นเนื้อเป็นหนัง เป็นอาหารประจำวันแล้วเวลานี้

เพราะฉะนั้นหน้าที่การงานมันถึงระส่ำระสายในวงราชการและผู้ทำงาน มีตั้งแต่เรื่องปลิ้นปล้อนหลอกหลวง กินใต้โต๊ะเหนือโต๊ะ ใต้เก้าอี้เหนือเก้าอี้ กินไปหมดทุกแห่งทุกหน นี่มีตั้งแต่เรื่องเปรตเรื่องผีทั้งนั้นปกครองบ้านเมือง อย่างนี้จะเรียกว่าปกครองยังไฉน มันเป็นการทำลายบ้านเมือง นี่เพราะขาดศีลธรรม คนเราเมื่อมีศีลธรรมแล้วย่อมมีหิริโอตตตัปปะ ย่อมรู้จักดีจักชั่ว รู้จักผิดจักถูก รู้จักหน้าที่ของตนการงานของตน

ความขาดจากศีลธรรม ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เป็นสิ่งที่เสียหายมากมายแก่ประเทศชาติบ้านเมืองด้วย เพราะข้าราชการแต่ละราย ๆ นี้เป็นหัวใจของประชาชนราษฎรทั่วทั้งแผ่นดิน ใครจะทำงานอยู่ที่ไหนก็คือทำงานเพื่อชาติ ๆ แล้วใครไปทำผิดที่ไหนก็ทำผิดต่อชาติบ้านเมือง ๆ มีกี่คนทำผิดต่อชาติบ้านเมืองทั้งนั้น ๆ จะไม่เสียหายได้อย่างไรบ้านเมืองเรา ถ้ามีศีลมีธรรมแล้วไม่ทำนะ มีหิริโอตตตัปปะ มีบาปมีบุญประจำใจ

เราเป็นคนของชาติ อาศัยชาติ มีประชาชนราษฎรเป็นผู้หล่อเลี้ยงอยู่ตลอดเวลาการทำงานจะได้มากได้น้อยเงินเดือนต้องหนุนตลอดเวลาไม่ให้ขาดให้เกิน ได้กินตลอดเป็นพื้นอาหาร ไม่มีอะไรที่จะเป็นอาหารพื้นและตายใจได้ยิ่งกว่าเงินเดือนในวงราชการ ถ้าเราได้ตั้งหน้าตั้งตาทำให้เป็นไปตามหน้าที่ของเรา และความประสงค์ของประชาชนราษฎรแล้ว โลกก็นับวันเจริญรุ่งเรือง

เดี๋ยวนี้ประชาชนเขาเกลียดวงราชการนะ เขาเกลียดข้าราชการพูดให้ฟังเสียทุกคน ไม่ว่าข้าราชการ ไม่ว่าประชาชน เป็นคนของชาติด้วยกัน หลวงตาบัวเป็นอาจารย์ทั้งสองฝ่ายด้วย แนะนำสั่งสอนให้ดีด้วยกัน เพราะฉะนั้นตรงไหนไม่ดีให้รีบแก้ไขเสียนะ มันเสียมากเวลานี้วงราชการ เลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปหมด ใครทำงานอยู่ที่ไหน ๆ มีแต่

เลอะ ๆ เทอะ ๆ ลูกศิษย์เราเต็มกระทรวง ๆ ใครมีความชำนาญชำนาญทางไหน ๆ มาระบายให้ฟัง ๆ ท่านเหล่านี้ไม่มาโกหกเราเชื่อแน่ ๆ ใครมีความชำนาญชำนาญในทางไหน จัดเจนทางไหนเขารู้หมดเรื่องทุจริต กินบ้านกินเมืองอะไรเหล่านี้เขารู้หมดพวกนี้

คนดีเลยกระเด็นออก ๆ มีแต่คนชั่วเข้าไปทำงานปล้นบ้านปล้นเมืองใช้ไม่ได้เลย วงราชการเราให้รับเปลี่ยนแปลงนะ ไม่เปลี่ยนแปลงจะฉิบหาย บ้านเมืองเราจะไม่มีเหลือแล้วเวลานี้ แล้วไม่มีใครละเป็นผู้ทำลาย ก็วงราชการที่ประกาศตนว่าเป็นนักปกครอง เป็นผู้รักษาเป็นผู้บริหารนั้นแหละ แต่มักบริหารไปทางนั้นเสีย บริหารเพื่อพุงเจ้าของเพื่อคณะเจ้าของไปเสีย บ้านเมืองเลยเป็นบ้านเมืองของครอบครัวแห่งวงการไปเสีย บ้านเมืองเลยเป็นเครื่องเล่นเครื่องทดลอง เป็นหนูตะเภาเครื่องลงยาแหละ ฉีดลงดูตัวนี้ฉีดลงดูตัวนั้น

อันนี้ก็เหมือนกันประชาชนราษฎรมากต่อมาก เป็นหนูตะเภา เป็นเครื่องทดลอง วงราชการต่าง ๆ เสียหายไปหมดเวลานี้ เขาเป็้อจริง ๆ นะ วันนี้เปิดให้ฟังเสียบ้าง ลูกศิษย์ลูกหาเต็มกระทรวงทุกกระทรวง ไม่มีกระทรวงใดไม่มีลูกศิษย์หลวงตาบัว มีแต่ใหญ่ ๆ ทั้งนั้นแหละเต็มไปหมด แต่หลวงตาองค์นี้มันหลวงตาอาภัพ มีหรือไม่มีก็ธรรมดา ฉะ เวลาจะนำออกมาก็นำเอาเหตุการณ์ออกมา ที่จะเป็นประโยชน์แก่ชาติบ้านเมือง ไม่ได้นำออกมาด้วยความเหยียดหยาม ด้วยความดูถูกอะไรนะ นำมาในฐานะที่ว่าเราเป็นเลือดเนื้ออันเดียวกัน ในชาติไทยเราอันเดียวกัน

ชีวิตมันเกี่ยวโยงกันไปหมดไม่ว่าภาคไหน ๆ ชีวิตอยู่กับจุดศูนย์กลางคือชาติ ให้ต่างคนต่างระลึกถึงชาติเสมอ อยู่ระลึกถึงตนยิ่งกว่าชาติ ถ้าลงชาติได้ล่มจมไปแล้ว ใครจะไปนั่งบนเก้าอี้เหนือเทวดาอยู่ได้คนเดียว ไม่เคยมี ต้องเป็นกองทุกข์เหมือนกันหมด ให้เราเห็นใจประชาชนราษฎร นี้ความห่างเหินจากศีลจากธรรมเป็นอย่างนี้ ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้

ศีลธรรมคือเครื่องยึดเหนี่ยวของใจ และความประพฤติน้ำที่การงานทั้งปวง ให้เป็นไปเพื่อความดีงาม ถ้าปราศจากศีลธรรมเสีย อะไร ๆ ก็เหลวไปตาม ๆ กัน ฉะนั้นศีลธรรมจึงเป็นธรรมจำเป็นมาก คนใดที่เข้าใกล้ชิดติดพันกับศีลธรรมความชั่วจะค่อยจางไป ๆ ความดีจะค่อยเด่นขึ้น ๆ แล้วสั่งสมตัวเอง ต่อไปก็เชื่อตัวเองได้ ไปไหนเชื่อตัวเองได้แล้วมันก็สบายคนเรา เมื่อเราเชื่อเราได้แล้วคนอื่นก็เชื่อเราได้ เราเองเชื่อเราไม่ได้จะให้คนอื่น เขามาเชื่อได้ยังไง เขาไม่เชื่อแหละ

การกล่าวทั้งนี้ไม่ได้หมายถึงว่าวงราชการจะ เลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปหมดทุกรายนะ

เราพูดถึงรายที่ไม่ดีต่างหาก ซึ่งมีจำนวนมากต่อมาก อันนี้มีมากจริง ๆ อยู่ที่ไหน ๆ ไม่
 टनाได้ เต็มไปหมดในวงราชการแผนกต่าง ๆ ยังเยอหยิ่งจองหองเสียด้วยนะวงราชการ
 ภากร ไม่ระลึกรู้เลยว่าตัวเองกินเงินเดือนของประชาชนราษฎร เยอหยิ่งจองหองจนน่า
 เกลียด เป็นเจ้าอำนาจดขี่บังคับประชาชนหลายแบบหลายฉบับนะ คนนี้แบบนี้คนนั้น
 แบบนั้น ๆ ถ้าไม่ได้โต้ตะเหนื่อโต้ะเสียก่อนเป็นชัดเป็นแย้ง เป็นหาอุบายทำนั้นทำนั้นอยู่
 จนได้ นี่ซึที่มันน่าเกลียดเอาเหลือเกินนะ เอือมระอาเอือมาก ประชาชนราษฎรไปแต่ละ
 ครั้ง ๆ เสียเวล่ำเวลา มาบ้านมาเรือนค้ารถค้าราอาหารการกิน หน้าที่การงานต้องเสียไป
 สักเท่าไรไม่ได้คำนึง คอยแต่จะเอาโต้ตะเหนื่อโต้ะ ถ้าไม่ได้ละต้องหาอุบายนั้นหาอุบาย
 นี้

เวลานี้วงราชการเป็นอย่างนี้ละ เสียเอือมากมายนะ ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้
 ทุกคน นี่คือความจริง เราไม่ได้หาเรื่องใส่คน เราสอนโลกเพื่อความสงบร่มเย็นทั่วหน้า
 กัน มันเป็นอย่างนี้เวลานี้ เขาเปือจริง ๆ เปือวงราชการเวลานี้ ไม่ใช่ธรรมดานะ แต่
 ประชาชนถึงเขามีปากเขาก็ไม่พูดง่าย ๆ ถ้าพูดก็เป็นภัยต่อปากเจ้าของอีกแหละ เพราะ
 พวกนี้พวกเจ้าอำนาจ อำนาจอันนี้มันอำนาจปา ๆ เถื่อน ๆ เสียด้วยนะไม่ใช่อำนาจ
 ธรรมดา ไม่อย่างนั้นมันทำชั่วไม่ได้ถ้าไม่ใช่อำนาจแบบนี้

ให้พากันระลึกบ้าง ใครก็อยากเป็นแต่เจ้าแต่นาย เรียนหนังสือแข่งกันไป ๆ
 เรียนลัดตัดไปเรื่อย ๆ ได้ไม่ได้ก็ตามเงินยัดเข้าไป ๆ ได้เป็นเจ้าเป็นนายแล้วโอ้อ่า ทำ
 ทาง โอ้ย เหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้าโน่น เหมือนไม่ใช่มนุษย์เดินดินนี่ อันนี้ซึที่มันน่า
 ทุเรศเอือมากมายนะ คนดีมีอยู่คนฉลาดมีอยู่ เรื่อย่าเข้าใจว่าเป็นคนฉลาดแหลมคมตั้ง
 แต่ข้าราชการนะ คนที่เขาไม่เป็นข้าราชการเขาก็มีความฉลาดแหลมคมเหมือนกัน แต่
 เขาไม่พูดเท่านั้นเอง จึงประหนึ่งว่าพวกนี้เหมือนวัวเหมือนควายตัวหนึ่งเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่
 เขาอยู่เต็มหัวใจ

บางคนก็เป็นวงราชการที่ออกมาอยู่ในบ้านในเรือนเรานี้เต็มไปหมด เขารู้หมด
 หน้าที่การงาน ใครทำดีทำชั่วผิดถูกประการใดทำไมจะไม่รู้ ตามีหุมี หลักวิชาเรียนมา
 ด้วยกันในการปกครองการบริหารบ้านเมือง เรียนมาด้วยกัน แผนกไหน ๆ เรียนมา
 ด้วยกันทั้งนั้น มันก็ต้องรู้เรื่องของมันจนได้ เป็นแต่เพียงไม่พูด ขอให้ตื่นเนื้อตื่นตัวรู้
 เนื้อรู้ตัวเสียวงราชการเรา เวลานี้ประชาชนราษฎรเขาเปือจะตายแล้วนะ จำได้แล้วยังทั่ว
 ประเทศไทยเปือมาก

เขาพูดอีกแหละว่า สภาที่เข้าไปกััดกันเหมือนหมาเขาว่าอย่างงั้น หลวงตาบัวได้
 ยินอยู่กับหูนี้จะว่าผิดไปไหน ให้เข้าสภาที่ไปกััดกันเสีย อะไรก็ไว้ใจกันไม่ได้ อะไรไว้ใจ

ไม่ได้ แล้วจะให้ปลงใจกับอะไรชาติบ้านเมือง เมื่อปลงใจกับเจ้ากับนายผู้บริหารรักษา และปกครองบ้านเมืองไม่ได้แล้วจะไปมอบให้ใคร บางคนเขาก็บอกจะมอบให้หมาเหรอ เขาว่าอย่างนั้นก็มันจะว่าไง เมื่อคนมันไม่เป็นท่าแล้วก็สู้หมาไม่ได้ ที่นี้มอบให้หมาเหรอ เขาว่าอย่างนั้นก็มัน

อู๊ย ฟังแล้วเราทุเรศนะ เราหุมน้กลางนี่นะหุเรา ฟังแล้วเข้าลิ้นชัก ๆ ในหัวใจ เจ็บ ๆ ไม่ได้คิดจะดูถูกเหยียดหยามผู้หนึ่งผู้ใด ยกยอผู้ใดแหละ นำเก็บเข้ามาไว้ เมื่อ มีเหตุมีผลที่ควรจะนำมาเป็นประโยชน์แก่โลก ให้เป็นคติแก่โลกก็มาพูดอย่างนี้แหละ

นี่ความจริงเอามาพูดนี่นะ ไม่ได้เป็นเรื่องอุตรินะ เวลาเขาเบื่อวงการเอามากจริง ๆ ไม่ว่าแผนกไหน ๆ นับตั้งแต่ครูขึ้นไปนะ เขาเบื่อขนาดนั้นเวลานี้ ทำตัว โอ๊ย ใหญ่โตรโหฐาน การประพุดิตตัวนี้เหลวแหลกแหวกแนว แล้วเอาอำนาจหน้าที่เข้ามา เป็นโล่บังหน้า นี่ซีเขาเบื่อเอามากนะ

การประพุดิตตัวเหมือนหมาตัวหนึ่ง นี่ละที่มันนำทุเรศเอามาก พวกมันระมัดระวัง บ้างซี บ้านเมืองเรามีชื่อมีแป่ คนอยู่ในบ้านในเมืองเป็นคนทั้งนั้นนี่นะไม่ใช่หมานี่นะ ประชาชนราษฎรเขาไม่ใช่หมา เขาเป็นคนเหมือนกันหมดนั่นแหละ ผู้เป็นเจ้าของนายก็ ไม่ใช่ทนายทนายทนายมาจากไหน ก็คนเหมือนกัน ก็เกิดจากประชาชนราษฎรนี่ละ ไปเรียนหนังสือแล้วไปเป็นเจ้าของนาย แล้วมากดขี่บังคับข่มเหงประชาชนราษฎร ก็คือพวกนี้แหละจะเป็นที่ไหนไป พวกมันระมัดระวังนะ เสียหายมากเวลานี้

หูลวงตาบ้วจะแตกแหละ ฟังทุกแง่ทุกมุม ฟังมาตลอด ๆ แต่ไม่เคยพูดนะ จะพูดเย็บ ๆ ยิบ ๆ ไปนิด ๆ วันนี้เปิดออกบ้าง เพราะมันอัดอั้นตันใจถ้าภาษาโลกเขานะ มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ นี่ ผู้ดี..ดี เราไม่ได้ดูถูกเหยียดหยาม สำหรับผู้ดีเรายกยอชมเชย สรรเสริญ ส่วนมากผู้ดีมีธรรมนะ คนมีธรรมแหละเป็นคนดีได้ ๆ แฝงอยู่ในคนชั่วทั้งหลายนั่นแหละ แล้วแฝงก็แฝงแบบว่าเหมือนไม่มีสง่าราศี หากซุ่มเย็นอยู่ภายในใจคนนั้น พวกนั้นแสดงตัวออกเป็น โห คนมีสง่าราศี เป็นเจ้าอำนาจวาสนา แต่แล้วหัวใจมันแปบ ๆ เหมือนไฟลามทุ่งอยู่ในหัวใจ เหมือนไฟไหม้กองแกลบอยู่ในใจนั้น มันไม่มีสง่าราศีอะไรภายในจิตใจ มีแต่กิริยาท่าทางออกมาโอ้อ่าภายนอก ให้เขาหัวเราะเท่านั้นเอง

เวลานี้เลอะ ๆ เทอะ ๆ มาก เลอะไปหมดทุกแง่ทุกมุมจะทำไง ไม่ว่าจะไร กระดิกออกมาพับ มีแล้วทุจริตแทรกเข้าไปแล้ว ๆ ไม่ว่าจะการสั่งการสอนการสอบกัน อะไร ตั้งแต่ชั้นอนุบาลขึ้นไป แทรกเข้าไปเรื่อยพวกปอบพวกผีนี้ กินไปตลอดนะ จะกินตลอดสายเลย อันนี้ละมันกินมาก ส่วนที่จะเป็นสุจริตเอามาสำหรับประเทศชาติบ้าน

เมืองได้ก่อนเท่ากำป็นี่ ส่วนที่มันแทรกมันแข่งรวมตัวเป็นก้อนแล้วเท่าภูเขา ๆ นี้ ส่วนเสียหายเท่าภูเขา ๆ ส่วนได้มาเท่ากำป็นี่มันจะสมดุลกันหรือ พิจารณาซิ แล้วต่างคนก็ต่างทำลาย ๆ อย่างนี้บ้านเมืองจะอยู่ได้ยังไง

เราเข้าใจว่าบ้านเมืองอยู่ได้เพราะการทุจริตหรือเวลานี้ อยู่ได้ด้วยคนดีต่างหากนะ ไม่ใช่อยู่ได้ด้วยคนชั่ว เพราะฉะนั้นจึงพากันตั้งใจประพฤติตัวให้เป็นคนดี ให้เป็นแบบเป็นฉบับ ลูกเต้าหลานเหลนเกิดมานี้เต็มไปหมดนี้ เขาจะเอาแบบไหนมาใช้ถ้าพ่อแม่ไม่พามาความดีออกไปใช้แล้ว เด็กจะฉิบหายไปหมดนะ สุดท้ายบ้านเมืองเรานี้ก็เป็นมิคสัญญีแหละ กัดฉีกกันทั้งสัด ๆ ร้อน ๆ นั้นแหละ มันหมดหิริโอตตปปะ ความละอายสะดุ้งกลัวต่อบาปแล้วเป็นไปได้นมนุษย์เราถ้าไม่มีธรรมในใจ ให้มีธรรมในใจซิ

ศาสนาพระพุทธเจ้าประกาศกัณฐกามาสักเท่าไร เป็นศาสนาที่เป็นแบบฉบับได้เป็นอย่างดี พระพุทธเจ้าก็มีตนมีตัวมีแบบมีฉบับ มีหลักฐานยืนยันมาโดยลำดับจนกระทั่งปัจจุบันนี้ พระพุทธเจ้าเป็นคนเช่นไร เป็นลัทธิตถราชกุมาร พระราชโอรสของพระเจ้าสุทโธทนะกรุงกบิลพัสดุ์ นี้รากฐานออกมาของพระพุทธเจ้าเรา ท่านเป็นพระโพธิสัตว์ ปรารถนาเป็นพุทธภูมิมา ๔ อสงไขยแสนมหากัป แล้วได้มาตรัสรู้ขึ้น ก่อนตรัสรู้ก็เสด็จออกทรงผนวช ไม่ได้เอาใครไปแห่แห่นแหละนะ พระราชวังวันนั้นเจียบเหมือนป่าช้าผีดิบ พระองค์เสด็จออกเจียบ ๆ เลย ฟังซิ มีฉันทะอำมาตย์ท่านนั้นติดตาม กับม้ากัณฐกะตัวหนึ่ง ไปทรงผนวช แล้วพระเจ้าแผ่นดินก็เหมือนกับเทวดาองค์หนึ่ง เสด็จออกจากพระราชวังเข้าสู่ป่าในเขานั้น ก็เหมือนกับเทวดาตกจากสวรรค์ ลงนรกจมดิ่งนั่นเองจะเป็นอะไรไป

พระองค์ทรงทรงมานพระองค์อยู่ถึง ๖ ปี ไม่คำนึงเลยว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ มีแต่จะบำเพ็ญธรรมให้ได้ตรัสรู้เป็นศาสดาสอนโลก รื้อขนสัตว์ให้พ้นจากทุกข์จากภัยเท่านั้น จนกระทั่งได้สำเร็จตามความมุ่งหมายแล้วเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา นี้มีตนมีตัวอย่างนี้ ธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ก็คืออริยสัจ อริยสัจนี้ประจำพุทธศาสนาทุก ๆ พระองค์ไม่มีเว้น ถ้าเว้นอริยสัจนี้แล้วพระพุทธเจ้าไม่มี มีอริยสัจนี้เท่านั้น ถ้าเป็นโรงงานก็โรงงาน อยู่จุดศูนย์กลางแห่งศาสนา ศาสนาใดมีอริยสัจศาสนานั้นเป็นศาสนาที่ทำทนายได้เรื่อง มรรคผลนิพพาน

นี่ก็ศาสนาพุทธทุก ๆ พระองค์ พระพุทธเจ้าของเราก็ศาสนาพุทธเป็นองค์อริยสัจ อุบัติขึ้นมาจากท่ามกลางนั้น พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์อุบัติขึ้นมาจากนั้นทั้งนั้น ๆ แล้วสาวกของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ ก็อุบัติขึ้นมาจากนั้น เป็น สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรา ท่านรื้อขนสัตว์ได้มากน้อยเพียงไรศาสนาแต่ละพระองค์ ๆ ที่ตรัสรู้

ขึ้นมามากขนาดนั้นแล

พวกเราเป็นชาวพุทธได้กระเทือนใจอย่างไรบ้างหรือเปล่า หรือมีแต่ได้โต๊ะเหนือโต๊ะนั้นหรือ มันพิลึกพิลั่นนะ อันนี้มันยิ่งกว่าเทวบุตรเทวดา มันจะทำให้คนให้เป็นบ้าสติ ๗ ร้อน ๗ นะไอ้กระต่ายหลังลาย ๗ นี้ มันไม่รู้เนื้อรู้ตัวนะเวลานี้ เป็นบ้า พออันนี้เข้ามือเท่านั้น โห เป็นบ้าตาเป็นไฟนะ ไม่มีอะไรซื้อก็เป็นบ้าหาซื้อ เป็นไปทุกอย่างนั่นแหละ มีเงินเข้าในกระเป๋าแล้วเป็นบ้าสติ ๗ ร้อน ๗

เงินท่านมีเอาไว้สำหรับสนองความต้องการเวลาจำเป็น ท่านจึงว่าสมบัติ ๗ แปลว่าความถึงพร้อมที่จะจับจ่ายใช้สอย แปลออกมาว่าอย่างนั้น สมบัติ ๗ จะแปลว่ายังไง คือความถึงพร้อมที่จะสนองความต้องการสำหรับเจ้าของ นี่เราได้มาแล้วไม่มีกรรมมีกรรมภายในใจ มันก็เอาไปเลอะ ๗ เทอะ ๗ ไปหมดละซี บางทีซื้อยาเสพติด การพนัน ขึ้นต่อทุกสิ่งทุกอย่าง ขึ้นชื่อว่าความชั่วแล้วมันออกหน้าออกตาแหละคนไม่มีกรรม ถ้าคนมีกรรมแล้วสมบัติเหล่านี้จะเป็นสมบัติอย่างแท้จริง นำไปเป็นประโยชน์ ยกคนให้มีความสงบสุขร่มเย็น ยกขึ้นไปสวรรค์นิพพานให้พ้นจากทุกข์ก็ได้ เพราะสมบัติเหล่านี้

การพูดทั้งนี้เราไม่ได้ตำหนิไอ้หลังลาย คนเป็นบ้ากับไอ้หลังลายด้วยความเห่อทะเยอทะยานไม่รู้จักเป็นจักตายต่างหาก เราตำหนิคนต่างหากไม่ได้ตำหนิไอ้หลังลาย หลังลายคืออะไร เงิน เราไม่ระลึกรู้เห็นพระทัยของพระเจ้าแผ่นดินบ้างหรือ ธนบัตรแต่ละใบ ๗ ตราพระเจ้าแผ่นดินอยู่ในนั้นเห็นไหม ทำไมไม่เห็นเป็นของสำคัญเอาไปเลอะ ๗ เทอะ ๗ ทำไม รักษาไว้เข้มงวดกวดขันซี ใช้อะไรให้เป็นประโยชน์สมพระเจตนาที่พระองค์ทรงพระเมตตาเกล้าประทับไว้บ้างซี มันถึงจะถูกกับพระราชประสงค์

อันนี้ได้มาเลอะ ๗ เทอะ ๗ เอาไปเล่นการพนันขึ้นต่อ สูบฝิ่นกินกัญชาสุรายาเมา มีเมีย ๑๐ คน ๒๐ คน อยากได้มากยิ่งขึ้นกว่านั้นบ้าพวกนี้ละ ไอ้เราเองก็ไม่รู้จะว่ายังไง พูดขึ้นมาหลงตาบัวก็โมโหขึ้นเดี๋ยวนี ทั้ง ๆ ที่มันไม่โมโหแหละใจ แต่ปากมันโมโหนี้ กิริยาอาการแสดงออกให้เห็นอยู่ตลอดเวลา มันน่าโมโหนี้

ถ้ามีธรรมในใจสิ่งเหล่านี้เป็นประโยชน์หมดนะ มี ๕ สตางค์ก็เป็นประโยชน์ ๕ สตางค์ มี ๕ บาทเป็นประโยชน์ ๕ บาท มี ๑๐ บาทเป็นประโยชน์ ๑๐ บาท มีร้อยมีพัน มีหมื่นมีแสนเป็นประโยชน์ทั้งนั้น ประโยชน์มันออกจากคนต่างหากนะ คนได้รับการอบรมในทางที่ถูกที่ดีแล้วนำสิ่งเหล่านี้ไปเป็นประโยชน์ได้ทั้งนั้น ถ้าไม่ได้รับการอบรมแล้วเสียหายหมด สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องเสริมไฟ ส่งเสริมคนให้เสียมากเข้าไปโดยลำดับ ลำตา ให้ลูกหลานทั้งหลายจงจำเอาไว้นะ ไม่งั้นฉิบหายจริง ๆ นะ

นี่ศาสนาพระพุทธเจ้าก็ประกาศมาแล้วตะกี้ นี้ว่ามีตนมีตัวพระพุทธเจ้าของเรา จนได้ตรัสรู้เป็นศาสดาเอกสอนโลกนี้เราพูดย่อ ๆ นะ พูดว่าเป็นตนเป็นตัวมีตนมีตัว ไม่มีแต่เงาเฉย ๆ นะ หาเรื่องราวศาสนาเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของของ ศาสนาเป็นลม ๆ แล้ง ๆ นี้ไม่มี พุทธศาสนาของเรามีตนมีตัวมีเนื้อหนังมีหลักมีเกณฑ์ แม้แต่จะตรัสรู้ก็ตรัสรู้ขึ้นมาจากอะไร นั่นมีเหตุผลเป็นหลักที่ตั้งไว้แล้ว ตรัสรู้จากอริยสัจ สอนโลกสอนยังงี้ สอนเพื่อความพ้นทุกข์ สอนเพื่อแก้สังขตขันธ์ขันธ์เหิงวุ่นวาย อันเป็น ภัยต่อกายวาจาความประพฤติ หน้าที่การงานของบรรดาสัตว์ทั้งหลายนั้นแล ให้รู้จักวิธี ประกอบหน้าที่การงานที่เป็นผลเป็นประโยชน์ ละสิ่งที่เป็นโทษเป็นภัย ท่านก็สอนอย่าง นั้น สอนละชั่วให้ทำดี

เราก็ให้พยายามละชั่วทำดี จะได้เป็นคนดีขึ้นมาในตัวของเราบ้าง ไม่ต้องไปเสก สรรอะไรแหละ ขอให้ทำตัวให้เป็นคนดีแล้วมันดีไปได้ด้วยกันนั้นแหละ ทั้งหญิงทั้งชาย ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ทั้งพระทั้งเณรนั้นแหละ ถ้าทำชั่วชั่วได้หมด หัวโล้น ๆ ก็ชั่วได้ ไม่มีใคร ชั่วมากยิ่งขึ้นกว่าหัวโล้น ๆ แหละ ดังมากด้วยหัวโล้นนี้ ถ้าชัวก็ดังมากด้วย ดีไม่ค่อยดังเท่า ไร ยกพระพุทธเจ้าพระสาวกท่านเสีย ยิ่งหลงตาบวมแล้วไม่เป็นท่าเลย มีแต่ฟ้อ ๆ

เอาละพอ